

Neprávem tudíž první soud odmítl dovolací rekurs s poukazem na § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř. a právem rekursní soud prohlásil tento dovolací rekurs za přípustný, zdůrazniv, že hlavní otázkou, kterou třeba řešiti, není otázka útrat, nýbrž otázka »pokračování v exekuci«. Nutno tedy rozhodnouti o dovolacím rekursu ve věci.

K dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky. Výzva k vyjádření byla ze dne 7. července 1926 a byla vymáhající věřitelce doručena již následujícího dne, 8. července 1926, která však již téhož dne odeslala prohlášení na pokračování v exekuci. Dlužník předložil u exekučního soudu stvrzenku poštovního úřadu šekového na 1252 Kč 30 h, což ovšem ve výzvě, jež byla doručena vymáhající věřitelce, nebylo uvedeno. Ve výzvě stojí toliko, že dlužník navrhl zrušení exekuce pro úplné uspokojení vymáhající strany, avšak lhůta k vyjádření byla dána osmidenní. Jest sice pravda, že vymáhající věřitelce bylo volno podati vyjádření hned prvního dne. Avšak třeba jest zkoumati, zda to bylo nutně potřebné, aby se s takovým chvatem vyjádřila záporně. Vždyť to mělo v zápětí další útraty pro dlužníka a ohledně těch platí vždy zásada účelnosti (§ 74 ex. řádu). Vymáhající věřitelka měla toho dne, kdy se vyjádřila, k tomu účelu ještě plných 8 dní, a v tomto případě, kdyby byla posečkala jen jeden den, byla by se již přesvědčila, že dlužník skutečně vymáhanou pohledávku s příslušenstvím úplně zaplatil, protože již druhý den lhůty došly peníze. Kdyby byl exekuční soud ihned podle §u 40 poslední věty prvního odstavce ex. ř. zrušil exekuci a o tom vyrozuměl vymáhající věřitelku, bylo by její okamžitou stížnost do usnesení o zrušení posuzovati se stejných hledisk, jako když soud napřed vyrozuměl vymáhající stranu o návrhu dlužníkově na zrušení exekuce. Viděla-li vymáhající věřitelka, že doručené usnesení jest datováno teprve předcházejícího dne, měla vyčkati přiměřenou dobu ze lhůty, protože mohla počítati s možností, že dlužník odeslal, jak to často bývá, peníze právě teprve posledního dne a že dojdou v krátké době. Z přiměřeného sečkání nehrozilo vymáhající věřitelce nebezpečí a její obava, že dlužník po případě vůbec neplatil a že zamýšlí jen exekuci protáhnouti, nebyla zatím ničím odůvodněna a ukázala se také bezpodstatnou. Když tedy dlužník zaplatil, jak vymáhající věřitelka přiznala, pohledávku s příslušenstvím již dne 9. července 1926, jest bez významu, platil-li složenkou a byl-li oprávněn jí použiti, či platil-li poukázkou.

Čís. 6540.

Pro ocenění předmětu sporu při žalobě podle §u 35 ex. ř. jest rozhodnou výše vymáhané pohledávky bez úroků, útrat a jiného příslušenství.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1926, R I 1021/26.)

Žalobu o zrušení exekuce podle §u 35 ex. ř. procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek zrušil a přerušil řízení až do rozhodnutí jiného sporu.

Nejvyšší soud odmítl rekurs.

D ů v o d y:

Napadené usnesení bylo vydáno odvolacím soudem v rozepři o zrušení exekuce podle Šu 35 ex. ř. Předmět sporu nebyl, ale nemusil také býti v žalobě oceněn, poněvadž pro ocenění platí předpis Šu 57 j. n., že rozhoduje výše vymáhané pohledávky, a to vzhledem k druhému odstavci Šu 54 j. n. bez úroků, útrat a jiného příslušenství (srovnej judikát čis. 242 z 17. listopadu 1915, č. 1674 sbírky Nowak). Podle exekučního spisu byla exekuce, o jejíž zrušení jest žalováno, povolena pro útratové pohledávky 111 Kč 50 h, 115 Kč 20 h a 70 Kč 76 h, úhrnem tedy pro 297 Kč 46 h. Na útraty povolené exekuce 46 Kč 10 h nelze bráti zřetele, rovněž ne na okolnost, že podle usnesení ze dne 15. ledna 1926 byl žalobce odsouzen zaplatiti žalovanému nikoliv vymáhaných 115 Kč 20 h, nýbrž 155 Kč 20 h. Hodnota předmětu oposičního sporu podle zákonů předpisů činí tedy méně než 300 Kč, pročez bylo spor projednat podle předpisů pro řízení ve věcech nepatrných §§ 448 a násl. c. ř. s. Že se tak nestalo, nezměňuje ničeho na přípustnosti opravných prostředků. Ve věcech nepatrných jest však podle Šu 517 c. ř. s. vyloučen rekurs do usnesení odvolacího soudu, protože pak napadené usnesení jest takovým usnesením, musil býti rekurs žalovaného jako nepřípustný odmítnut.

Čís. 6541.

Zákon o automobilech ze dne 9. srpna 1908, čis. 162 ř. zák.

Proti majiteli automobilu nepřisluší nárok na náhradu škody, byl-li ten, kdo utrpěl za jízdy úraz, přijat k jízdě řidičem z pouhého přátelství, aniž o tom majitel automobilu věděl aneb věděti mohl.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1926, Rv I 1051/26.)

Šofér žalovaného majitele automobilu žádal žalovaného, by mohl zavést automobilem své rodiče do D. Žalovaný k tomu svolil, šofér vzal však kromě svých rodičů do automobilu též Josefa P-a. Za jízdy při automobilové nehodě byl Josef P. usmrcen. Žalobu otce Josefa P-a proti majiteli automobilu o náhradu škody procesní soud prvního stádu zamítl. D ů v o d y: Bylo prokázáno, že se šofér nezmínil žalovanému, že vezme sebou Josefa P-a a že P-a potom sebou vzal, že P. nic nezaplatil, a že mu šofér také neřikal, že bude muset platit, nýbrž že ho šofér sebou vzal jako kamaráda, a že auto, o které se jedná, bylo osobním autem žalovaného a s tím že šofér jezdil jen s tím, kdo si ho objednal. Z prokázaných okolností vysvítá a nabyt soud o tom úplného přesvědčení, že Josef P. za jízdu žalovanému ničeho nezaplatil, že vůbec o jízdě sám se žalovaným nejednal, že tudíž P. — a jen o jeho jízdu a jeho poměr k žalovanému se může jednat, jen to je rozhodné, — nebyl v nijakém smluvním poměru k žalovanému, jízdy od něho vůbec neobjednav, takže tu nemůže býti řeči o tom, že úraz jeho se stal v živnostenském provozování podniku žalovaného, a že se také neúčastnil P. jízdy